

Herr Fluffmåns och den rymdätande dammsugaren

Herr Fluffmåns är en bortskämd men briljant katt som plötsligt upptäcker att familjens nya dammsugare, 'Astro-Sug', börjar sluka stjärnor och planeter. Fluffmåns måste samarbeta med sin rymdintresserade ägare för att stoppa Astro-Sug innan hela kosmos försvinner in i en dammpåse.

En Kattlig Konung och en Märklig Maskin

Herr Fluffmåns sträckte ut sina orange och vitrandiga tassar på den solvarma fönsterbrädan och gäspade ljudligt. Han var en katt av rang, av den sorten som ansåg att världen var skapad enbart för hans bekvämlighet. Hans fluffiga svans viftade makligt, och de gröna, intelligenta ögonen skannade trädgården med den vanliga blandningen av överlägsenhet och lätt irritation. Det lilla guldskimrande halsbandet med klockan klirrade när han skakade på huvudet, som för att påminna alla om hans kungliga status.

Huset var hans rike, och människan, Lisa, var hans hängivna tjänare. Lisa, en flicka med tofsar av brunt hår och stora, glada ögon, var för tillfället djupt försjunken i en bok om galaxer. Hennes stjärnformade hårklämma glittrade i solljuset. Hon var en bra människa, tänkte Fluffmåns, trots att hon ibland glömde att fylla på hans vattenskål tillräckligt snabbt. Hon hade åtminstone en viss förståelse för rymden, vilket var mer än man kunde säga om de flesta.

Men idag kändes något annorlunda. En subtil förändring i husets energifält, ett nästan omärkligt surrande i luften, hade stört hans eftermiddagslur. Det var en ny maskin, en silvrig, slank robotdammsugare som Lisa och hennes föräldrar hade släpat in i huset igår. De kallade den 'Astro-Sug'. Fluffmåns hade studerat den med misstänksamhet. Den saknade den behagliga, dammiga lukten av en vanlig dammsugare, och den glödande blå lampan framtill verkade pulsera med en underlig, nästan levande, energi.

"Se, Fluffmåns!" hade Lisa utropat igår, "Nu slipper vi dammråttor från Mars!" Fluffmåns hade fnyst. Dammråttor var en del av livets cykel. De var små, rörliga jaktbyten för en uttråkad katt. Att eliminera dem var att eliminera en del av hans kungliga underhållning.

Hur som helst, Astro-Sug hade fått sitt namn på grund av sin unika funktion: den skulle, enligt beskrivningen på förpackningen, vara "kraftfull nog att suga upp damm från universums alla hörn". Fluffmåns hade då bara tänkt att det var mänsklig överdrift. Nu, när han låg där på fönsterbrädan och iakttog den silverfärgade maskinen glida över vardagsrumsgolvet, började han tveka. Den blå lampan pulserade snabbare än vanligt, och det vanliga surrandet hade förvandlats till ett djupt, vibrerande brum. Små, nästan osynliga gnistor tycktes dansa runt dess flexibla slang, som nu sträckte sig längre än Fluffmåns mindes att den hade varit vid upppackningen.

Plötsligt lyste ett skarpt, blått sken upp fönstret. Fluffmåns spärrade upp ögonen. Det var inte solen. Det var en stjärna. En riktig, gnistrande stjärna, som just nu sakta svävade in genom fönstret, rakt mot Astro-Sug. Fluffmåns ögon följde den med en blandning av fasa och en gnutta nyfikenhet. Stjärnan roterade, dess ljus reflekterades i de putsade fönstren, innan den med ett mjukt, sugande ljud försvann in i dammsugarens flexibla slang. Den blå lampan på Astro-Sug pulserade triumferande. Fluffmåns morrade. Detta var ingen vanlig dammsugare. Detta var ett hot mot hans kosmiska ordning.

Stjärnslukaren

Fluffmåns hoppade ner från fönsterbrädan med en smidighet som motsade hans storlek. Hans gröna ögon var nu vidöppna, fyllda med en skräckblandad förtjusning. Han hade sett många konstiga saker under sina nio liv, men aldrig en dammsugare som åt stjärnor. Det var en helt ny nivå av oacceptabelt. Han måste agera. Men hur? Han var ju bara en katt, om än en mycket intelligent sådan.

Lisa, som fortfarande var försunken i sin bok om galaxer, märkte ingenting. "Visste du, Fluffmåns," mumlade hon, "att det finns miljarder stjärnor i vår galax? Tänk så många planeter som snurrar runt dem!" Fluffmåns ryckte till. Miljarder stjärnor? Ja, det var just det som var problemet. Om Astro-Sug fortsatte i denna takt, skulle det snart inte finnas några kvar.

Den silverfärgade robotdammsugaren, Astro-Sug, fortsatte sin tysta, men nu olycksbådande, färd över vardagsrumsgolvet. Den blå lampan glödde ännu starkare, och den flexibla slangen hade vuxit märkbart. Den slingrade sig nu som en silverorm genom rummet, dess spets riktad mot fönstret. Fluffmåns såg med egna ögon hur fler och fler stjärnor, små och stora, började sväva in från det nu mörknande skyn. De skimrade i regnbågens alla färger innan de en efter en försvann in i dammsugarens gap.

Fluffmåns insåg att Lisa behövde väckas ur sin rymddröm. Han hade aldrig uppskattat att behöva väcka henne, det var alltid så besvärligt att få henne att förstå hans urgamla, kattliga visdom. Men nöden hade ingen lag. Han hoppade upp i Lisas knä, trampade lite extra hårt med tassarna, och jamade med den mest desperata ton han kunde uppbringa. Han gnuggade sitt huvud mot hennes ansikte, sedan mot boken, och sedan tillbaka mot Astro-Sug.

Lisa suckade. "Jaja, Fluffmåns, jag vet att du vill ha uppmärksamhet. Men jag läser om Orionnebulosan!" Hon försökte putta bort honom, men Fluffmåns var envis. Han klöste försiktigt i hennes bok, och när det inte hjälpte, drog han en tass över sidan och fällde ner boken. Då såg hon det. Genom fönstret, där solen nyss hade strålat, var himlen nu ett glest täcke av mörker, med endast några få, svaga stjärnor kvar. Och där, i mitten av det svarta tomrummet, svävade en liten, skimrande planet, direkt på väg mot Astro-Sug.

"Va?" Lisa spärrade upp ögonen. "Vad är det där? En... en planet?" Hon ställde sig upp, boken glidande ur hennes knä. Hennes blick följde planetens färd, och sedan landade den på Astro-Sug. "Men... det är ju min rymdätande dammsugare!" Hon skrattade nervöst, men skrattet fastnade i halsen när planeten med ett ploppande ljud försvann in i dammsugarens slang. Den blå lampan på Astro-Sug blinkade intensivt,

som om den skrattade. En liten, men ändå märkbar, puff av lila rymddamm blåste ut från dammsugarens bakre del.

"Fluffmåns!" utbrast Lisa. "Du försökte varna mig!" Hon tittade på katten, som nickade allvarligt. "Astro-Sug äter upp rymden! Vi måste stoppa den!" Den bortskämda katten och den rymdintresserade flickan utbytte en blick. Deras kosmiska äventyr hade just börjat.

Jakten på Professor Plutt

Paniken var påtaglig i vardagsrummet. Lisa sprang fram till Astro-Sug, men tvekade att röra vid den. Den blå lampan pulserade så snabbt nu att det kändes som om den vibrerade genom golvet. Slangen var nu så lång att den slingrade sig runt möblerna, som en silverfärgad boaorm. Fler stjärnor och nu ännu större planeter närmade sig fönstret, som om de drogs in av en osynlig kraft. Det var som om hela universum höll på att sugas in i Lisas damppåse.

"Hur stoppar vi den?" ropade Lisa, hennes röst fylld av desperation. Hon försökte dra ut kontakten, men Astro-Sug verkade inte ha någon. Den gick på batteri, hade föräldrarna sagt. Och den var fulladdad. Fluffmåns hoppade upp på soffryggen, hans svans piskade fram och tillbaka. Han tittade på Lisa, sedan på dammsugaren, och sedan tänkte han. Han var en katt, men han var också en problemlösare. Och han visste vem som var smartast i hela förorten, näst efter honom själv förstås.

"Mjau!" jamade han, och sprang mot köket. Lisa, som var van vid att tolka Fluffmåns nyckar, följde efter. "Vart är du på väg, Fluffmåns? Har du en plan?" Katten svarade inte med ord, men med bestämda steg mot telefonen. Han hoppade upp på bänken och tryckte med sin tass på en viss knapp. Det var Lisas mormors nummer, men också numret till en viss Professor Plutt, som bodde granne med mormor.

Lisa mindes plötsligt. Professor Plutt! Den excentriske vetenskapsmannen med det vita, rufsiga håret och de tjocka glasögonen som alltid satt på nästippen. Han bar alltid en fläckig laboratorierock och hade en förvirrad, men godhjärtad min. Han hade en gång byggt en potatiskanon som sköt potatisar till månen (nästan), och han hade en gång försökt kommunicera med moln. Om någon visste något om underliga maskiner och rymden, var det han.

"Professor Plutt! Strålande idé, Fluffmåns!" utropade Lisa och tog upp telefonen. Hon ringde numret, hennes hjärta dunkade av spänning. Efter några signaler svarade en raspig röst. "Plutt här, vad är det? Har ni sett mina försvunna strumpor? Jag är säker på att de har rest till en annan dimension!" "Professor Plutt, det är Lisa! Det är akut! Min dammsugare äter upp rymden!" sade Lisa i ett andetag. Det blev tyst i luren.

"Äter upp rymden, säger du? Intressant, mycket intressant," mumlade Professor Plutt efter en stund. "Jag trodde att det var mina strumpor som var försvunna, men rymden... det är ju mycket större! Jag kommer genast!" Lisa och Fluffmåns tittade på varandra. Lättnaden var enorm. Hjälpen var på väg. Men hur lång tid skulle det ta innan hela kosmos var borta? Utanför fönstret dansade en hel galax, och Astro-Sugs slang var nu så lång att den nästan nådde ut genom dörren.

Professor Plutts Kosmiska Teori

Det dröjde inte länge förrän Professor Plutt dök upp, andfådd och med sitt rufsiga hår ännu rufsigare än vanligt. Han bar sin fläckiga laboratorierock och hade, naturligtvis, tjocka glasögon på nästippen. I handen höll han en anteckningsbok full med klotter och en penna som han ständigt tuggade på. Han tog sig in i Lisas vardagsrum, stannade tvärt vid åsynen av Astro-Sug, och spärrade upp ögonen.

"Oho!" utbrast han. "Den där är ju inte av denna värld! Titta på den där blå lampan! Den pulserar med en frekvens som påminner om... ja, om en kosmisk sugkraft!" Han drog fram en förstoringsglas ur rockfickan och inspekterade dammsugaren noga. Fluffmåns hoppade upp på Professor Plutts axel och puffade med huvudet mot hans öra, som för att uppmäna honom till skyndsamhet.

"Du har rätt, min kattvän!" sade Professor Plutt, utan att verka förvånad över att en katt kommunicerade med honom. Han var van vid det mesta. "Det här är mer avancerat än mina strumpor som reser i tiden!" Han tittade på Lisa. "Berätta allt, min flicka! Från början!" Lisa berättade om hur Astro-Sug hade köpts, om dess märkliga namn, och hur den plötsligt börjat suga in stjärnor och planeter genom fönstret. Hon pekade på den nu nästan tomma himlen, där bara ett fåtal svaga ljuspunkter återstod.

Professor Plutt lyssnade noga, nickade då och då, och antecknade febrilt i sin bok. "Fascinerande!" mumlade han. "Mina hypoteser stämmer! Jag misstänkte att den där annonsen om 'universums alla hörn' var mer än bara marknadsföring. Det är en kosmosugare!" Han förklarade sin teori: Astro-Sug var inte bara en vanlig dammsugare. Den var utrustad med en sorts interdimensionell portal som, när den aktiverades av en viss energifrekvens (troligen den blåa lampan), kunde öppna små sprickor i rymdtidskontinuumet. Dessa sprickor fungerade som portaler, som dammsugaren sedan använde för att suga in materia från andra dimensioner, eller i detta fall, från själva kosmos.

"Men varför just stjärnor och planeter?" frågade Lisa. "Och varför just nu?" Professor Plutt putsade sina glasögon. "Ja, se där har vi problemet. Jag tror att den är programmerad att samla in 'kosmiskt damm', men den verkar ha misstolkat konceptet. Stjärnor och planeter är ju i grunden stora klumpar av materia, och materia kan ju reduceras till damm om man bara... suger tillräckligt hårt!" Han gestikulerade vilt med händerna.

"Och nu är den så kraftfull att den drar in allt! Snart kommer hela vår galax att ligga i dess dammpåse!" Lisa tittade förskräckt på den glödande dammsugaren. Fluffmåns jamade instämmande. Professor Plutt kliade sig i sitt rufsiga hår. "Vi måste hitta ett sätt att stänga av den, eller åtminstone kortsluta dess interdimensionella sugkraft. Men den verkar vara nästan oövervinnerlig. Vi behöver en plan!" Han tittade på Fluffmåns, som verkade fundera intensivt. Kanske visste den smarta katten något som professorn inte gjorde.

Kattens Kosmiska Ingenjörskonst

Professor Plutt och Lisa stirrade på Astro-Sug, som nu hade sugit in en hel komet som svischade in genom fönstret med en svans av glittrande ispartiklar. Dammsugarens slang hade blivit så tjock att den nu nästan fyllde halva vardagsrummet. Den blå lampan glödde med en nästan obehaglig intensitet, och ett djupt, malande ljud kom nu från dess inre. Det lät som om hela kosmos höll på att tuggas sönder till damm.

"Vi måste hitta en svag punkt!" utropade Professor Plutt. Han tog fram en skruvmejsel från sin rockficka och började knacka försiktigt på dammsugarens silverfärgade hölje. "Den måste ha en avstängningsknapp, någonstans! Eller åtminstone ett nödutsläpp för kosmiskt damm!" Men Astro-Sug var slät och utan synliga knappar, bara den pulserande lampan och den ändlösa slangen.

Fluffmåns hoppade ner från Professor Plutts axel. Han hade en idé. Han hade, under sina år som kattlig observatör, lärt sig mycket om hushållsapparater. Han visste att alla maskiner, oavsett hur avancerade de verkade, hade en central nerv. Och i det här fallet, trodde han, var den centrala nerven den blå lampan. Den var inte bara en lampa; den var hjärtat i Astro-Sugs kosmiska sugkraft. Det var där all energi samlades, och det var därifrån portalerna öppnades.

Han började klättra uppför dammsugarens slang. Det var en hal och svår klättring, men Fluffmåns var en erfaren klättrare. Lisa och Professor Plutt såg på med förvåning. "Vad gör han?" viskade Lisa. "Han verkar ha en plan!" svarade Professor Plutt, med en blandning av fascination och oro. "Katter är ju kända för sin ingenjörskonst, eller hur?" Han log finurligt.

Fluffmåns närmade sig den blå lampan. Den pulserade så starkt att hans päls kändes elektrisk. Han kunde känna sugkraften, hur den drog i hans morrhår. Han visste att han var tvungen att vara snabb och precis. Han hade märkt att när Astro-Sug sög in något stort, som en planet eller en komet, så uppstod en kort paus i den blå lampans puls, en slags andhämtningspaus.

Han väntade. En jättestor, röd planet, liknande Mars, svävade in genom fönstret. Den var så stor att den nästan fastnade i fönsterkarmen. När Astro-Sug drog in den med ett djupt, gurglande ljud, pulserade den blå lampan långsammare, som om den tog ett djupt andetag. Det var nu! Fluffmåns sträckte ut sin tass och med en blixtnabb rörelse slog han till den blå lampan. Inte hårt nog för att förstöra den, men precis tillräckligt för att skaka om den. Han använde sin vassa klo och repade den glödande ytan.

Ett skarpt, elektriskt sprakande fyllde rummet. Den blå lampan flimrade, sedan började den ändra färg. Från blått till lila, till rött, och sedan till ett svagt, grönt sken. Sugkraften avtog. Den enorma, röda planeten, som nästan var helt insugen i slangen, stannade. Den började sakta glida ut igen, tillbaka mot fönstret. "Det fungerar!" ropade Lisa. "Fluffmåns, du är ett geni!" Katten, som nu klättrade ner igen, såg stolt ut, även om han darrade lite på tassarna. Han hade lyckats. Delvis, åtminstone.

Kosmiskt Kaos och en Dammpåse Full av Stjärnor

Efter Fluffmåns ingripande började Astro-Sug att hosta och spotta. Den flexibla slangen drog ihop sig med ett sugande ljud, och den blå lampan, nu svagt grön, flimrade oregelbundet. Planeten som var på väg in i slangen rullade sakta ut igen och svävade ut genom fönstret, tillbaka mot en nu mer stjärnfull himmel. Men det var inte över ännu. Astro-Sug verkade ha fått hicka.

Istället för att suga in, började den nu spotta ut. Med små, puffande ljud kom det ut stjärnor och mindre planeter ur slangens öppning. De flög ut i rummet, studsade mot väggarna och taket, och landade med små, mjuka dunsar på golvet. En liten, lila stjärna landade i Lisas hår, och en miniatyrplanet med små, glittrande ringar rullade över Professor Plutts skor. Rummet fylldes snabbt med ett dis av rymddamm och ett myller av kosmiska objekt. Det var som om en galax hade imploderat, och sedan exploderat, mitt i vardagsrummet.

"Det är en reversibel portal!" utbrast Professor Plutt, med stjärnan i Lisas hår. "Den spottar ut det den sög in! Men oj, vilken oreda!" Fluffmåns sprang runt och försökte fånga de mindre stjärnorna som flög förbi. De var ju trots allt lysande, rörliga leksaker. Men han visste att detta inte var en lek. De var tvungna att få stopp på Astro-Sug helt och hållet, annars skulle hela deras hus snart vara en enda stor kosmisk rymdstation.

Medan rummet förvandlades till ett mini-universum, märkte Fluffmåns något annat. Ett svagt, pulserande ljus kom från dammsugarens baksida. Det var dammpåsen! Den glödde! Professor Plutt hade ju nämnt att Astro-Sug samlade in "kosmiskt damm". Och om stjärnor och planeter var damm, då måste dammpåsen vara full av dem.

"Professor Plutt!" jamade Fluffmåns, och pekade med sin tass mot dammpåsens lucka. "Dammpåsen!" Lisa, som nu var täckt av ett fint lager rymddamm, förstod genast. "Han menar dammpåsen! Det är där all kosmisk energi samlas! Om vi tar bort den, kanske Astro-Sug stannar!" Professor Plutt nickade energiskt. "Strålande, min flicka! En logisk slutsats! Dammpåsen är ju maskinens mage!" Han skyndade sig fram till dammsugaren, duckades för en förbiflygande meteorit.

Att öppna luckan var svårare än det lät. Astro-Sug skakade och darrade, och spottade ut en kaskad av rymdstoft. Men Professor Plutt, trots sin förvirrade min, var en man med fingerfärdighet när det gällde maskiner. Med en bestämd ryckning fick han upp luckan. Och där, till deras förvåning, fanns ingen vanlig dammpåse. Istället

fanns det en virvlande, glödande sfär av ljus och färg, fylld med tusentals miniatyrstjärnor och planeter. Det var en hel galax, komprimerad till en dammpåses storlek. Och den pulserade med en enorm energi.

"Det är... vackert!" viskade Lisa. "Men farligt!" tillade Professor Plutt. "Den är som en mini-svart hål! Vi måste ta bort den!" Men hur? Att bara dra ut den kändes som en dålig idé. Fluffmåns visste att det krävdes en mer subtil lösning. En plan som matchade Astro-Sugs intellekt, eller brist på sådant.

Den Kosmiska Omprogrammeringen

Med den glödande, virvlande galaxen i dammpåseutrymmet, var situationen kritisk. Rummet var ett inferno av kosmiska projektiler och rymddamm. Astro-Sug skakade våldsamt, dess gröna lampa blinkade febrilt. Det var som om den kämpade mot sig själv, mellan att suga in och spotta ut.

Professor Plutt insåg att dammpåsen var den verkliga energikällan. "Vi kan inte bara dra ut den," sade han, hans röst ansträngd. "Den är full av komprimerad rymdenergi! Det skulle kunna skapa en implosion!" Lisa nickade, hennes ögon flackade mellan den virvlande galaxen och Fluffmåns. Katten hade en allvarlig blick. Han tänkte.

Han kom ihåg en gång när Lisa hade tappat sin surfplatta i toaletten. Hennes pappa hade fixat den genom att trycka på en speciell kombination av knappar, en "återställningskod". Kanske hade Astro-Sug något liknande? Den var ju en robotdammsugare, trots allt. Robotar hade knappar, eller snarare, inbyggda system för omprogrammering.

Fluffmåns sprang fram till Astro-Sug igen, denna gång mot dess undersida. Där, dolt under ett litet lock, fanns en serie små, nästan osynliga knappar. Han hade sett Lisas pappa trycka på dem när dammsugaren fastnade under soffan. Det var en diagnostisk panel. "Mjau!" jamade han, och pekade med tassens. Lisa och Professor Plutt böjde sig ner.

"En diagnostisk panel!" utbrast Professor Plutt. "Briljant, Fluffmåns! Det är där vi kan omprogrammera den!" Men vilka knappar? Det fanns dussintals. De var tvungna att gissa. Och de hade inte mycket tid. En stor, blå planet med två månar var på väg att kollidera med Lisas taklampa.

Fluffmåns mindes Astro-Sugs förpackning. "Kraftfull nog att suga upp damm från universums alla hörn." Och dess namn: Astro-Sug. Han hade en idé. Han pekade på knapparna i en viss ordning: A-S-T-R-O-S-U-G. Han använde sin tass för att markera dem, en efter en. Lisa, som var snabb att förstå, började trycka på knapparna i den ordning Fluffmåns angav. A. S. T. R. O. S. U. G.

När den sista knappen trycktes in, hördes ett högt, elektroniskt ljud. Den gröna lampan på Astro-Sug blinkade tre gånger, sedan blev den stabil. Det malande ljudet från dammsugaren tystnade. Den virvlande galaxen i dammpåseutrymmet började lugna ner sig, dess ljus avtog. De utspottade stjärnorna och planeterna, som fortfarande flög runt i rummet, stannade i luften, och började sedan sakta sväva ut genom fönstret, tillbaka till sina rätta platser i kosmos. Himlen utanför fönstret började

yllas med stjärnor igen, och månen dök upp, full och ljus.

Astro-Sug stod stilla. Den var avstängd. Lisa och Professor Plutt utbytte en blick av ren lättnad. "Vi gjorde det!" utbrast Lisa. "Vi räddade universum!" Fluffmåns tvättade lugnt sin tass, som om det var det mest naturliga i världen. Han var en hjälte, och han visste det. Men han var fortfarande en katt, och nu var han hungrig.

Återställd Ordning och en Kosmisk Kattleksak

Lugnet sänkte sig över Lisas vardagsrum. Stjärnorna och planeterna hade återvänt till sina rätta platser på himlen, och Astro-Sug stod tyst och stilla i mitten av rummet. Den blå lampan var släckt, och den flexibla slangen hade dragit ihop sig till sin ursprungliga storlek. Det enda som återstod var ett fint, glittrande lager av rymddamm på golvet och möblerna, som vittnade om det kosmiska äventyret de just hade upplevt.

Professor Plutt böjde sig över Astro-Sug. "Det verkar som om omprogrammeringen fungerade!" sade han, hans röst fylld av beundran. "Den är nu bara en vanlig dammsugare igen. Ingen mer interdimensionell sugkraft, inga fler rymdportaler!" Han putsade sina glasögon. "Men vilken uppfinning det var! Synd att den inte kan suga upp mina strumpor från andra dimensioner längre." Han suckade, men log sedan.

Lisa klappade Fluffmåns. "Du är den smartaste katten i hela universum, Fluffmåns!" Hon kramade honom hårt. Fluffmåns spann. Han gillade att bli hyllad. Han hade räddat kosmos, trots allt. Det var ju ett ganska imponerande bedrift för en katt som mestadels ägnade sig åt att sova och äta.

Professor Plutt tog försiktigt ut dammpåsen. Den var inte längre en virvlande galax, utan en vanlig dammpåse, fylld med ett mörkblått, glittrande pulver. "Kosmiskt damm!" utbrast han. "En guldgruva för vetenskapen!" Han stoppade ner den i en liten plastpåse. "Jag ska analysera detta i mitt laboratorium! Kanske kan vi lära oss mer om universums hemligheter!" Han log brett.

Lisa tittade på Astro-Sug, som nu bara såg ut som en vanlig, lite för dyr, robotdammsugare. "Vad ska vi göra med den nu?" frågade hon. Professor Plutt funderade. "Kanske kan vi programmera den att bara suga upp dammråttor från under soffan? Det vore ju också en typ av kosmiskt uppdrag, eller hur?" Han skrattade.

Fluffmåns hade en bättre idé. Han hoppade upp på soffan, sträckte ut sin tass, och slog till en av de glittrande stjärnorna som hade landat på golvet. Den rullade iväg, glittrande och reflekterande ljuset. Han jagade den med en lekfullhet han inte visat på länge. "Han har hittat sin nya leksak!" sade Lisa. Professor Plutt log. "Ja, en kosmisk kattleksak! Det är ju passande!" Och så levde Fluffmåns, den bortskämde men briljante katten, vidare i sitt rike, nu med en ny uppskattning för universum, och med en samling glittrande stjärnor att leka med. Och Astro-Sug? Den sög upp dammråttor, precis som en vanlig dammsugare. Men ibland, när ingen såg, verkade den blå lampan glimta till, som om den mindes sina kosmiska äventyr.

